

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/112/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119010924
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ján Bednár
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6119010924.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Jána Bednára a sudcov JUDr. Bc. Viktora Marka, PhD. a JUDr. Štefana Nováka, LL.M., v trestnej veci obžalovaného O. P., stíhaného pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák., na verejnom zasadnutí dňa 14. júna 2022 o odolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica, sp.zn. 6T/37/2019, zo dňa 24.06.2021, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného O. P. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 6T/37/2019 zo dňa 24.06.2021 bol obžalovaný O. P. uznaný vinným zo zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

ako konateľ spoločnosti P. D., spol. s r.o., D. cesta č. XXXX, X., W. XX XXX XXX v októbri XXXX v R. SC v J. J. vylákal od W.. B. E. pôžičku vo výške XXX.XXX,- € pod zámienkou, že získané prostriedky použije na účely podnikania spoločnosti P. D., spol. s r.o., v súvislosti s čím dňa XX.XX.XXXX na L. úrade I.. X. J. v J. J. podpísal ako konateľ spoločnosti P. D., spol. s r.o. na strane dlžníka s W.. B. E. ako veriteľom X. o pôžičke, predmetom ktorej bolo poskytnutie finančných prostriedkov vo výške XXX.XXX,- € na podnikanie, ktoré mal vrátiť s úrokom spolu vo výške 106.000,- € najneskôr do 15.01.2015, pričom finančné prostriedky vo výške 100.000,- € boli W.. B. E. poukázané na účet spoločnosti P. D., spol. s r.o. číslo XXXXXXXXXXX/XXXX vedený vo Všeobecnej úverovej banke, a.s. dňa 05.11.2014, pričom už v čase uzatvorenia zmluvy vzhľadom na svoju finančnú situáciu vedel, že v lehote splatnosti finančné prostriedky nevráti a nepoužije ich na prezentovaný účel, svoju solventnosť tak len predstieral a peniaze mu doteraz nevrátil, čím poškodenému W.. B. E., nar. XX.XX.XXXX v J. J., trvale bytom E. č. XXXX/X, J. E. spôsobil škodu vo výške 100.000,- €.

Za to mu súd podľa § 221 ods. 3 Tr. zák. v spojení s § 36 písm. j) Tr. zák. a § 38 ods. 3 Tr. zák. uložil trest odňatia slobody vo výmere 3 roky.

Podľa § 51 ods. 1 Tr. zák. obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmieniene odložil a uložil mu probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. obžalovanému ustanovil skúšobnú dobu vo výmere 4 roky.

Podľa § 51 ods. 2, ods. 4 písm. d) Tr. zák. obžalovanému uložil povinnosť v skúšobnej dobe nahradiť spôsobenú škodu.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenému W.. B. E., nar. XX.XX.XXXX v J. J., trvale bytom E. č. XXXX/X J. E., škodu vo výške 88.000,- €.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. odkázal poškodeného W.. B. E., nar. XX.XX.XXXX v J. J., trvale bytom E. č. XXXX/X J. E. so zvyškom jeho nároku na náhradu škody na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku po jeho vyhlásení zahlásil odvolanie obžalovaný O. P., ktoré dodatočne prostredníctvom svojho obhajcu písomne odôvodnil. Podstatou odvolania obžalovaného bolo jeho tvrdenie, že sa cíti byť nevinný zo spáchania skutku kladeného mu za vinu. Okresný súd nesprávne vyhodnotil preukázaný skutkový stav, t.j. zo strany okresného prokurátora vo vzťahu k obžalovanému s poukazom na skutočnosť, že pri vyhodnocovaní zisteného skutkového stavu nebral na vedomie uplatnenie základnej zásady trestného konania, akou je „in dubio pro reo“ a ktoré použitie by jednoznačne znamenalo vydanie rozhodnutia rozdielného obsahu.

Ďalej obhajoba poukázala na skutkovú podstatu trestného činu podvodu v zmysle § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. a vysvetlil jej obsah. V tejto súvislosti obžalovaný popiera spáchanie trestného činu, že ako konateľ spoločnosti P. D. s.r.o. vylákal od W.. B. E. v období roku XXXX pôžičku vo výške XXX.XXX,- €. On od W.. B. E. nežiadal poskytnutie pôžičky, sám po tom, ako bol oboznámený s podnikateľskými aktivitami obžalovaného spoločnosti, a to nákupov poľnohospodárskych strojov, konkrétne traktorov z Poľskej republiky, sa rozhodol investovať svoje peniaze do tohto obchodu, z ktorého mal mať samozrejme zisk. V tomto smere poukázal na samotnú výpoveď poškodeného W.. B. E. z prípravného konania, ako aj pred súdom. Vo výpovedi zo dňa 21.08.2018 v prípravnom konaní poškodený sám povedal I.. T., že má asi XXX.XXX,- €, ktoré plánuje použiť na stavbu technológie v J. E. niekedy v apríli 2015 a pošťožoval sa mu, že v banke sú nízke úroky a v novembri 2014 mu I. T. povedal, že má pre neho veľmi výhodný obchod, pri ktorom by mohol výhodne zúročiť svoje finančné prostriedky a mohol by požiť peniaze p. P.... V tejto výpovedi poškodený W.. E. potvrdil, že zmluvu o pôžičke pripravoval on, a že obžalovaného požiadal o ručenie konkrétnym majetkom, ktorý mu navrhol, s čím súhlasil a tiež, že mu v tom čase nevadilo, že jeho dlžníkom bude spoločnosť P. D. s.r.o. a nie obžalovaný, ako podnikateľ. V tomto smere poškodený ďalej tiež uviedol, že p. T. odovzdal za sprostredkovanie tohto obchodu s p. P. sumu 1.000,- € a zisk, z ktorého obchodu za 2 mesiace pre neho mal byť 6.000,- €. Ďalej obžalovaný poukázal na dohodnutý úrok, ktorý bol vo výške 5.000,- € mesačne, t.j. cca ročný úrok vo výške 60 % z istiny. Už takýto samotný úrok zo strany veriteľa evokuje úmysel veriteľa požiť dlžníkovi sumu za každú cenu.

V súhrne potom obhajoba konštatuje, že z vykonaného dokazovania nebolo preukázané spáchanie skutku tak, ako je to obžalovanému kladené za vinu. Nebolo totiž preukázané, že v čase, keď uzatváral zmluvný záväzok, konal v úmysle, že tento v dohodnutej lehote alebo vôbec nebude môcť plniť, teda, že W.. B. E. uvádzal do omylu, aby sa obohatil na jeho škodu. Bolo preukázané, že až po uzatvorení zmluvy o pôžičke vznikli prekážky v obchode, ktoré obžalovaný nemohol predvídať a tieto mu zabránili splniť svoj záväzok v dohodnutej lehote.

Obžalovaný v celom tomto konaní zastáva názor, že medzi ním a W.. B. E. ide o súkromnoprávny spor, ktorý mal byť predmetom riešenia súdu v civilnom konaní a nie v trestnoprávnom konaní, nakoľko orgány činné v trestnom konaní nie sú oprávnené nahrádzať túto činnosť. Obžalovaný opätovne zopakoval, že prekážky, ktoré v tomto prípade vznikli až v čase existencie zmluvného vzťahu nemohol predvídať, W.. E. pri podpise zmluvy neuviedol do omylu, pričom v konečnom dôsledku v tomto obchode prišiel aj on o svoje finančné prostriedky, čo odporuje úmyselnému konaniu z jeho strany a má za to, že v danom prípade ide o spor medzi dvoma zmluvnými stranami, riešenie ktorého spadá výhradne do kompetencie strán alebo súdu v civilnom konaní. V tejto súvislosti poukázal na judikát NS SR - R XX/XXXX týkajúceho sa výroku o vine a podmienok, za ktorých môže byť tento výrok vyslovený. Ďalej poukázal na judikát NS SR R 71/1971 týkajúci sa použitia zásady „in dubio pro reo“ a v konečnom dôsledku poukázal aj na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Tz 10/2001 týkajúci sa podmienok, za ktorých je možné použiť zásadu „in dubio pro reo“.

Vzhľadom na vyššie uvedené obžalovaný opakovane uviedol, že v súhrne možno vysloviť názor, že z vykonaného dokazovania nie je preukázané spáchanie zločinu podvodu, jeho osobou bez akýchkoľvek ostatných pochybností, a ktoré jasne vyplývajú nielen z obsahu vyššie zmienených skutočností v podanom odvolaní, ale aj zo samotného spisového materiálu, resp. priebehu vyšetrovania. Z uvedeného dôvodu navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a požiadal, aby krajský súd vo veci sám rozhodol tak, že ho spod obžaloby oslobodí s poukazom na § 285 písm. b) Tr. por.

Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí uviedol, že rozhodnutie prvostupňového súdu považuje za zákonné a správne, a preto navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí uviedol, že trvajú na dôvodoch ich odvolania, ktoré bolo podrobne referované a z toho dôvodu navrhol, aby odvolací súd vyhovel ich odvolaniu a obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

Poškodený na verejnom zasadnutí uviedol, že trvá na svojom pôvodnom návrhu, pokiaľ ide o náhradu škody vo výške 88.000,- €.

Krajský súd v Banskej Bystrici na podklade podaného odvolania v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, a to aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného O. P. nie je dôvodné.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ust. § 168 ods. 1 Tr. por. okresný súd vyložil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky vykonaného dokazovania za vylúčené alebo pochybné, a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, najmä tých, ktoré si vzájomne odporujú. V tomto smere sa ani odvolací súd nemohol stotožniť s hodnotením dôkazov vykonaného obhajobou a obžalovaným.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je totiž zrejmé, akým spôsobom sa prvostupňový súd vysporiadal s jednotlivými dôkazmi vykonanými na hlavnom pojednávaní, predovšetkým s výpoveďou samotného obžalovaného O. P., poškodeného W. B. E., svedkyne X. M., ktorá v tom čase viedla pre spoločnosť obžalovaného účtovníctvo, a ktorá potvrdila, že obžalovaný nemal v rokoch XXXX a 2015 finančné prostriedky, pričom jej výpoveď korešpondovala aj s výsledkami právnej pomoci, z ktorých je zrejmé, že obžalovaný doteraz nezaplatil spoločnosti G. AR Q. z G. sumu 145.000,- PLN za kúpu šiestich kosačiek. O insolventnosti obžalovaného svedčili aj výpisy z účtu za mesiac november 2014, z ktorého je zrejmé, že voči spoločnosti boli vedené minimálne dve exekučné konania.

Navyše súd prvého stupňa mal preukázané aj opakované výbery finančných prostriedkov v novembri 2014, decembri 2014 a v januári 2015, teda v čase uzatvárania zmluvy o pôžičke do splatnosti pôžičky v sumách 1.000,- € až 1.500,- €, a to v herni. Skutočnosť, že obžalovaný je gamblerom, potvrdil vo svojej výpovedi poškodený W. E., ktorý na hlavnom pojednávaní uviedol, že „neskôr sa o obžalovanom dozvedel, že je gemblér“.

V tomto smere ani krajský súd neuveril obžalovanému, že vyberal finančné prostriedky v herni, lebo to bolo najbližšie k jeho bydlisku. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by obžalovaný použil predmetné finančné prostriedky na účely podnikania.

G. súd potom správne konštatoval, že obžalovaný od uzatvorenia zmluvy o pôžičke dňa 04.11.2014 do lehoty splatnosti pôžičky dňa 15.01.2015 neurobil žiadny úkon smerujúci k nákupu strojov, resp. úkony, ktoré by preukazovali nejakú podnikateľskú činnosť obžalovaného. Vzhľadom na vyššie uvedené sa ani odvolací súd nemohol stotožniť s námietkou obhajoby, že obžalovanému nebol preukázaný úmysel uviesť do omylu W. B. E.. Z vykonaných dôkazov je zrejmé, že obžalovaný bol insolventný v čase uzatvárania zmluvy o pôžičke, že predmetnú finančnú čiastku 100.000,- €, ktorú mal použiť na podnikanie v lehote splatnosti nevrátil a vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by túto čiastku obžalovaný reálne použil na podnikanie - nákup strojov.

V tomto smere obhajobu obžalovaného krajský súd musel vyhodnotiť ako účelovú, ktorá mala obžalovaného zbaviť trestnej zodpovednosti alebo túto znížiť na minimum. Vo vzťahu k ďalším námietkam obhajoby je potrebné konštatovať, že vo vykonaných dôkazoch neboli zistené dôvodné pochybnosti takého charakteru, že by súd musel pristúpiť k aplikácii zásady „in dubio pro reo“.

Ďalej obžalovaný namietal, že medzi ním a W. B. E. ide o súkromnoprávny spor, ktorý mal byť predmetom riešenia súdu v civilnom konaní a nie v trestnom konaní, nakoľko orgány činné v trestnom konaní nie sú oprávnené nahrádzať túto činnosť.

V tomto prípade krajský súd tak isto nemohol prihliadnuť k tejto námietke obhajoby, keďže konaním obžalovaného vo vzťahu k poškodenému W.. B. E. v súvislosti so zmluvou o pôžičke orgány činné v trestnom konaní a súd konštatovali naplnenie znakov trestného činu, preto bolo povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a následne súdu vyvodiť trestnú zodpovednosť postupom podľa trestných kódexov. G. „ultima ratio“ možno uplatniť jedine prostredníctvom materiálneho korektívu v rozsahu ust. § 10 ods. 2 Tr. zák., teda v zmysle platnej a účinnej zákonnej úpravy len pri prečinoch, pričom materiálny korektív, ktorý je v preskúmvanej veci daný v prípade dotknutého činu nepochybne je naplnený v intenzite charakteristickej pre trestný čin. To je predovšetkým určené výškou škody, ku spôsobeniu ktorej je konanie obžalovaného smerované a ktorá je ako škoda značná, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby (§ 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák.).

Vykonaným dokazovaním prvostupňový súd mal teda bez akýchkoľvek rozumných pochybností preukázať, že skutok sa stal, tak ako je uvedený v skutkovej vete napadnutého rozsudku a že ho spáchal obžalovaný, preto sa odvolací súd nestotožnil s obhajobou obžalovaného a okresný súd správne toto konanie obžalovaného právne kvalifikoval ako zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák., keďže obžalovaný na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku značnú škodu. V tejto súvislosti okresný súd výrok o vine riadne odôvodnil, s ktorými skutkovými a právnymi závermi sa odvolací súd plne stotožnil a v podrobnostiach naň poukazuje (str. 2 až 11).

Okresný súd nepochybil ani pri ukladaní trestu obžalovanému, pri jeho ukladaní prihliadol ku všetkým skutočnostiam, na ktoré bol povinný zo zákona prihliadnuť. Správne vyhodnotil osobu obžalovaného, ako aj možnosti jeho nápravy a pomery. K osobe obžalovaného správne konštatoval, že v jeho prípade ide o prvé odsúdenie, že pred spáchaním skutku viedol riadny život. Obžalovanému priznal jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zák. a konštatoval, že neexistuje žiadna priťažujúca okolnosť. Obžalovanému za jeho konanie bolo možné uložiť trest v rozmedzí 3 rokov až 10 rokov zákonom stanovenej trestnej sadzby, pričom v prípade prevažujúcich poľahčujúcich okolností okresný súd správne znížil hornú hranicu trestnej sadzby určenej v osobitnej časti Trestného zákona o 1/3-inu a následne potom ukladal obžalovanému trest v takto upravenom rozpätí trestnej sadzby od 3 rokov až do 7 rokov a 8 mesiacov. Vzhľadom na to, že obžalovaný doposiaľ nebol súdne trestaný, v jeho prípade ide o prvé odsúdenie, správne neukladal obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody, ale pri splnení zákonných podmienok mu uložil primeraný trest odňatia slobody na spodnej hranici trestnej sadzby vo výmere 3 rokov s podmiennečným odkladom jeho výkonu a určením probačného dohľadu nad jeho správaním v skúšobnej dobe v trvaní 4 rokov. Takto uložený trest aj krajský súd považuje za výchovný, ktorý zodpovedá zákonným požiadavkám na individuálnu a generálnu prevenciu. Aj v tomto prípade prvostupňový súd výrok o treste riadne a presvedčivo odôvodnil v napadnutom rozsudku na str. 11, preto odvolací súd v podrobnostiach naň poukazuje.

Okresný súd nepochybil ani pri výroku o náhrade škody, keď obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenému W.. B. E., nar. XX.XX.XXXX v J. J. škodu vo výške 88.000,- €, keďže poškodený si nárok riadne uplatnil a prvostupňový súd v tejto časti o jej výške nemal pochybnosti a so zvyškom jeho nároku na náhradu škody poškodeného odkázal na civilný proces.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Za takéhoto stavu, keď Krajský súd v Banskej Bystrici nezistil dôvody na zmenu napadnutého rozsudku, odvolanie obžalovaného O. P. ako nedôvodné zamietol.

Toto rozhodnutie Krajský súd v Banskej Bystrici prijal pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.